

mon og Jakobe. Med den Mistænksomhed, som regelmæssigt vakttes i den aldrende Frier ved Synet af hvert nyt, ungt Mandfolkeansigt, der dukkede op i det Salomonske Hus, havde han straks ledet Samtalen hen paa Per, idet han spurgte, hvem det unge Menneske var, der tilsidst var bleven saa højrøstet ved Bordet.

»Det er en Hr. Sidenius, . . . en af Ivans Venner,« sagde Fru Salomon i en Tone, hvori hun ligesom indlagde en lille Undskyldning paa Husets Vegne.

»Ja saa — en Sidenius! . . . Er han ikke saadan . . . lidt — ?«

Hr. Eybert fuldførte ikke Sætningen men gjorde med Fingren en Kredsbevægelse foran sin Pande.

»Aa, det troer jeg dog ikke,« lo Fru Salomon. »Men noget af en Vildbasse er han vistnok.«

»Naa ja, — det ligger vist til den Familie,« henkastede Hr. Eybert uskyldigt smilende.

Jakobe løftede Øjnene fra en Bog, som hun sad og bladede i.

»Men han er jo en Præstesøn,« sagde hun.

»Hm, ja — der er vist en overhaandtagende Mængde Præster i Familjen. Men, saavidt jeg har forstaaet, skyder Slægten af og til — og rimeligvis netop af den Grund — et Vildskud. Formodentlig er han da et af dem! . . . Jeg erindrer nemlig, at en af mine Onkler, der var fra